

4. Chương 04

Mảnh đất nhỏ phía sau nhà Tiểu Long không biết nên gọi là sân hay là vườn.

Vườn thì phải cây cối xum xuê, nếu không cũng phải trăm hoa khoe sắc. Đằng này mảnh đất nhà nó chỉ trồng lều tèo dăm bụi chuối kế hàng rào, sát với vách tường nhà đối diện.

Lúc bình thường, Tiểu Long chẳng bao giờ la cà lại chỗ những bụi chuối này, trừ những khi mót tiểu đột xuất không kịp chạy vô nhà. Nó chỉ quanh quẩn ở khu vực giữa sân nơi những bao cát treo lủng lẳng để huấn luyện quyền luyện cước.

Nhưng mấy hôm nay tình thế lại khác hẳn. Hễ tót ra vườn là Tiểu Long chạy ngay lại chỗ mấy gốc chuối. Bây giờ đó là nơi chốn nó gắn bó mật thiết nhất. Nó đang mượn mấy thân chuối để luyện tài xạ tiễn.

Tiểu Long lấy mũi dao khắc lên các thân chuối những vòng tròn nhỏ, cách mặt đất gần hai mét, bằng đúng tầm cao của những chổng lon nơi gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm. Rồi lùi ra xa cũng với một khoảng cách bằng khoảng cách hôm nọ giữa các chổng lon và nó, Tiểu Long bắt đầu lôi quả bóng nỉ trong túi quần ra, neho mắt ném.

Tiểu Long hiểu rằng nếu không luyện thành tuyệt kỹ "bách phát bách trúng" thì chỉ tổ đem tiền "nướng" hết vào trò chơi ném lon này mà chẳng mong gì sờ được vào bộ lông của con gấu bông nọ.

Vì vậy, chiều nào nó cũng ra vườn ném rã cả tay.

Anh Tuấn và anh Tú thắc mắc, nó thản nhiên đáp :

- Em luyện gân tay !

Anh Tuấn tỏ ý nghi ngờ :

- Ai lại luyện gân tay bằng cách như vậy !

- Thầy em bảo thế mà lại !

Cái kiểu "luyện gân tay" kỳ quặc của Tiểu Long khiến hai ông anh bán tín bán nghi nhưng thấy nó đem thầy ra làm bằng chứng nên chả ai hỏi tới hỏi lui nữa.

Nhỏ Oanh thắc mắc, Tiểu Long lại giải thích kiểu khác :

- Tao tập ném... chim.

Nhỏ Oanh ngơ ngác :

- Chim ở đâu mà ném ?

- Chim ở trên trời chứ đâu !

- Anh chỉ giỏi xạo ! - Nhỏ Oanh cười hích hích - Chim bay trên trời làm sao ném trúng được ?

- Mày ngốc quá ! - Tiểu Long khịt mũi - Tao đâu có ném lúc nó đang bay ! Tao đợi nó đậu xuống rồi mới ném chớ bộ !

Nhỏ Oanh vẫn gân cổ :

- Nhưng em chả thấy ai ném chim bao giờ cả ! Người ta chỉ bắn chim bằng ná thôi !

- Bắn bằng ná ai bắn chả được ! - Tiểu Long bĩu môi - Ném chim bằng quả bóng mới là khó ! Vì vậy mà tao phải tập !

Nghe Tiểu Long giảng giải một hồi, nhỏ Oanh bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nó không vắn vẹo nữa. Mà ngồi im trên chiếc ghế gỗ, thô lỗ mắt nhìn anh nó tập... ném chim.

Từ hôm đó, chiều nào nhỏ Oanh cũng lẻo đẻo theo Tiểu Long ra vườn.

Thấy vậy, Tiểu Long khoái lắm. Có được một vị khán giả trung thành lúc nào cũng tò tò đi theo xem mình tập luyện, Tiểu Long hăng hái hẳn lên.

Nhưng vị khán giả nhiệt tình kia chỉ ngồi im được ba buổi đầu. Đến bữa thứ tư, nhỏ Oanh bắt đầu mở miệng gạ :

- Anh Long nè !

- Gì ?

- Nhà bạn em ấy mà !

- Nhà bạn mà sao ?

- Nhà nó có một cây xoài cao lắm !

- Vậy hả ? - Giọng Tiểu Long hờ hững.

Nhỏ Oanh cố cất cao giọng :

- Cây xoài nhà nó toàn những trái là trái !

Nhưng Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến những trái xoài ở nhà bạn nhỏ Oanh. Giọng nó vẫn thờ ơ :

- Vậy hả ?

Thái độ của ông anh khiến nhỏ Oanh phát bực. Nhưng nó cố nén, hạ giọng rủ :

- Hôm nào anh với em đến chơi nhà nó đi !

- Nhà bạn mà ấỵ hả ?

- Ừ.

Tiểu Long nhún vai :

- Nhưng tao đâu có quen nó !

- Cần gì quen ! - Nhỏ Oanh chớp mắt - Anh tới... ném xoài giùm tụi em !

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó quay lại tròn mắt nhìn nhỏ Oanh :

- Hóa ra mày định nhờ tao chuyện ấy đấy ?

Nhỏ Oanh liếm môi :

- Xoài nhà bạn em ngọt lắm...

Nhỏ Oanh khôn ngoan "quảng cáo" khiến Tiểu Long nuốt nước miếng đánh "ực" một cái. Nhưng nó nhất quyết không để bị dụ dỗ :

- Tao tập ném chim chứ đâu có tập ném xoài !

- Chim hay xoài gì cũng vậy thôi ! - Nhỏ Oanh tiếp tục gạ gẫm - Thậm chí ném xoài còn dễ hơn ném chim ! Chim nó nhúc nhích chứ xoài đâu có nhúc nhích !

Sự so sánh của nhỏ Oanh tuy đơn giản nhưng thật khó bắt bẻ. Thật ra Tiểu Long cũng rất thích ăn xoài, nhất là thứ "xoài nhà bạn em ngọt lắm" như nhỏ Oanh mô tả. Nhưng Tiểu Long không dám nhận lời. Nó sợ mình ném trật sẽ làm trò cho bọn con gái. Mục tiêu thực sự của nó là những chồng lon ở gian hàng trò chơi trong công viên Đầm Sen kia. Chứ nó tha thiết cóc gì trò ném chim. Ném chim là nó chỉ bịa. Nhưng nhỏ Oanh lại tin lấy tin để, thế mới khổ !

Tiểu Long loay hoay cả buổi vẫn chưa nghĩ ra cách nào từ chối. Trong khi đó nhỏ Oanh cứ luôn miệng giục "Hôm nào anh đi với em nhé !" khiến nó cứ cuống cả lên.

Đang thập phần bối rối, mắt Tiểu Long chợt sáng lên :

- Tao không đi được đâu !

- Sao vậy ? - Mặt nhỏ Oanh xịu xuống.

- Ném xoài khó lắm ! - Tiểu Long tắc lưỡi - Khó gấp ngàn lần trò ném chim lặn !

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, nó hùng hồn giải thích :

- Lũ chim tuy nhúc nhích nhưng ném trứng là tụi nó rớt liền. Còn trái xoài dù sao cũng có cái cuống. Cái cuống dính chặt vào cành cây. Dầu tao có ném trứng hai ba lần, trái xoài chưa chắc đã rớt mà có khi còn nát bét ra không chùng !

Nhỏ Oanh tất nhiên không tin là trái xoài khi bị ném trứng lại không chịu rớt. Dù sao cái cuống xoài cũng không phải là cọng kẽm. Nó giòn, dễ gãy thí mồi. Nhưng thấy ông anh mình có vẻ chẳng tha thiết gì với chuyện ném xoài nên nhỏ Oanh chẳng buồn ép uống hay vắn vẹo. Nó chỉ ngồi thừ ra một cách ảm ức.

Chính vì nỗi ảm ức đó mà một hôm không hiểu Tiểu Long luyện ném chim cách sao, quả bóng lại đập vào thân chuối bắn ngược trở lại trúng ngay vào trán nhỏ Oanh, nó liền bụm mặt khóc bù lu bù loa khiến chàng võ sĩ nhà ta điếng hồn.

- Mày bỏ tay ra tao xem thử nào ! - Tiểu Long cúi lom khom trước mặt nhỏ Oanh, lo lắng nói.

Nhỏ Oanh không những không buông tay, lại còn ngoác miệng kêu lớn :

- Ui da, đau quá !

Tiểu Long nghe bụng nóng ran. Nó càng khom người xuống :

- Thì mày bỏ tay ra đi !

Nhỏ Oanh mếu máo :

- Đau quá, không bỏ được !

Tiểu Long càng quỳnh. Nó nuốt nước bọt :

- Mày nghe đau lắm hả ?

- Đau lắm ! - Giọng nhỏ Oanh nức nở - Chắc em vỡ mất !

Giọng nhỏ Oanh rõ là cái giọng muốn ăn vạ. Tuy nghi hoặc nhưng Tiểu Long không nén nổi phập phồng. Nó cứ luôn miệng khấn khoảng :

- Thì mày bỏ tay ra cho tao xem đi ! Hé ra một tí cũng được !

Đợi Tiểu Long năn nỉ muốn sùi bọt mép, nhỏ Oanh mới từ từ hé tay ra.

Tiểu Long nhìn sững vào trán nhỏ em, rùng mình khi nghĩ đến cảnh cái trán vỡ toác. Nhưng trán nhỏ Oanh vẫn lành lặn như thường. Cũng không hề dấy một chút máu.

Tiểu Long thở phào :

- Không hề gì đâu ! Trán mày chỉ bị u một cục thôi !

- U một cục mà anh bảo không hề gì ! - Nhỏ Oanh vừa thút thít vừa nhăn mặt rờ rẫm chỗ sưng.

Biết lúc này càng đòi co càng bất lợi, Tiểu Long không buồn cãi cọ. Nó chỉ nói :

- Mày ngồi đó để tao chạy vào nhà kiếm chai dầu ra xức !

Rồi không đợi nhỏ Oanh kịp có ý kiến, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy vụt đi.

Lục lọi trong tủ thuốc một hồi, Tiểu Long tìm thấy chai dầu khuynh diệp. Nhưng nó mới cầm chai dầu trong tay, vừa quay lưng chưa kịp bước đi thì ba đã lù lù ôm thùng đồ nghề đi vô.

Sao hôm nay ba về sớm thế nhỉ ? Tiểu Long thấp thỏm nhủ bụng và lăm lét nhìn ba.

Như không hề hay biết gì, ba đặt thùng đồ nghề xuống đất, chậm rãi quệt mồ hôi trán và nhìn Tiểu Long, hỏi :

- Con đang làm gì thế ?

Tiểu Long ấp úng :

- Dạ, con kiểm chai dầu.

- Dầu à ? - Ba ngồi xuống đi-văng - Con mới bị té hay sao ?

Nghe ba hỏi vậy, Tiểu Long mừng rơn. Nó đã định gặt đầu đại cho xong. Nhưng rồi sợ ba hỏi tiếp té chỗ nào đưa ba xem thì chẳng biết lấy "bằng cớ" đầu để trưng ra, nó đành bấm bụng đáp :

- Em Oanh té chứ không phải con !

Nghe đến nhỏ Oanh, ba đứng bật ngay dậy, vẻ lo âu :

- Oanh à ? Nó làm sao mà té ?

- Nó có làm sao đâu ! - Tiểu Long gãi đầu - Nó chỉ bị trượt chân thôi !

- Trượt chân mà con bảo là không làm sao ! - Ba có vẻ phật ý - Thế nó đang ở đâu ?

- Nó ở đằng sau vườn ! - Tiểu Long cắn môi đáp, nó hít một hơi dài để tự trấn tĩnh.

Ba đi ngay ra vườn.

Tiểu Long lẻo đẻo đi theo, chân nặng như đeo chì.

Ba bước thẳng lại chỗ nhỏ Oanh ngồi. Chưa tới nơi, ba đã lật đật hỏi :

- Con bị làm sao thế hả con ?

Nhỏ Oanh quay lại, chưa kịp đáp, ba đã kêu lên :

- Ôi, trán con làm sao thế kia ?

Đã nín khóc, nghe ba hỏi, nhỏ Oanh bắt giác rơm rớm mắt :

- Anh Long ném trúng con !

- Thằng Long ném ? - Ba sửng sốt - Nó ném bằng gì ?

Nhỏ Oanh sụt sịt :

- Ảnh ném bằng quả bóng !

Ba quay sang Tiểu Long lúc này đang đứng như trời trồng, mặt tái mét.

- Thế đấy ! - Ba hừ mũi - Vậy mà dám bảo là em té !

Tiểu Long vẫn đứng im, chỉ có những ngón chân ngọ nguậy một cách khổ sở.

- Sao con lại ném em ? - Ba lại gần giọng.

- Con đâu cố ý ném nó ! - Tiểu Long liếm cặp môi khô rang - Con ném vào cây chuối đằng kia, thế là quả bóng văng ngược lại trúng phải nó !

Ba nhìn nhỏ Oanh :

- Anh Long nói đúng không ?

Nhỏ Oanh đưa tay quệt nước mắt :

- Dạ đúng.

Ba đã định phạt Tiểu Long, nhưng tình huống lại bất ngờ xoay ra như vậy, ba đành thở dài bảo :

- Đưa chai dầu đây !

Biết giông bão đã trôi qua, Tiểu Long sốt sắng chìa chai dầu trong tay ra.

Một chân quỳ một chân ngồi, ba thấm dầu vào những đầu ngón tay và se sẽ thoa lên chỗ sưng trên trán nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh không bỏ lỡ dịp may để nhờn nhẽo. Nó cứ "ui da" luôn mồm khiến bụng Tiểu Long cứ giật thon thót.

- Không sao đâu ! - Ba nhẹ nhàng trấn an - Chỉ đau một chút xíu thôi, rồi sẽ khỏi ngay ấy mà !

Xức dầu xong, ba đứng dậy định bỏ vào nhà nhưng không hiểu sao đến phút chót, ba lại nhìn về phía những bụi chuối. Tiểu Long nhìn theo ánh mắt ba, tim thót lại.

Quả nhiên, ba hỏi, sau một thoáng trầm ngâm :

- Con làm gì với những bụi chuối thế ?

Tiểu Long chột dạ :

- Con có làm gì đâu !

- Thế những vòng tròn khắc trên thân chuối kia là những vòng gì ?

- Ờ ... ờ...

Tiểu Long không biết phải giải thích như thế nào. Nó cứ "ờ, ờ" cả buổi khiến ba sốt ruột :

- Làm gì con cứ "ờ, ờ" mãi thế ? Những vòng đó là những vòng gì ?

Lần này thì nhỏ Oanh vọt miệng đáp thay :

- Cái đó là để anh Long tập ném đấy !

- Tập ném ? - Ba ngạc nhiên.

- Dạ, - Nhỏ Oanh nhanh nhẩu - Anh đang tập ném chim !

- Tập ném chim ? Lại trò kỳ quặc gì nữa thế này ! - Ba làu bàu, rồi quay sang Tiểu Long, ba nghiêm nghị nói - Trong ba anh em trai, con là người duy nhất còn được học hành. Do đó con phải cố gắng học thật tốt để tương lai con sau này được sáng sủa, đồng thời để làm gương cho em con. Con thích học võ thì cứ học, ba không cấm. Võ nghệ giúp cho thân thể được tráng kiện, đó là điều tốt. Nhưng ba không muốn con bày thêm ra những trò nghịch như ném chim, ném cá gì đó, vừa ảnh hưởng đến thời gian học tập vừa gây ra những chuyện không hay !

Tiểu Long cuối đầu đứng nghe, đau xót hiểu mình bị rầy oan nhưng chẳng thể biện bạch.

Nó tập ném đâu phải với mục đích ném chim hay ném cá như ba vẫn tưởng. Nó cũng chẳng phải là đứa ưa nghịch ngợm hay quấy phá. Nó chỉ có một ước mơ cháy bỏng là làm sao đem con gấu bông về cho nhỏ Oanh thôi. Nhà nó nghèo, không có tiền mua đồ chơi cho em gái nó. Do đó mà nó phải cố. Do đó mà mỗi buổi chiều nó phải ra vườn kiên trì tập ném đến rã rời cả gân cốt.

Nhưng trước khi chiến thắng trong cuộc "thách đấu" với người chủ gian hàng trò chơi kia, Tiểu Long không thể hờ môi cho bất cứ ai trong nhà về dự định của mình. Nói ra khác chi là vùi vĩnh. Và chắc chắn ba mẹ nó sẽ buồn. Anh Tuấn anh Tú cũng sẽ buồn. Vì trong khi chạy ăn từng bữa mà vẫn còn thiếu trước hụt sau, mọi người đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế để mua giắc mơ cho em gái nó !

Tiểu Long cũng không thể tiết lộ với nhỏ Oanh những toan tính của mình. Bởi tự trong thâm tâm, nó không tin chắc mình sẽ ném đổ năm chồng lon liên tiếp. Hiện nay nó đang cố hết sức để đạt đến điều đó nhưng kết quả cuối cùng sẽ như ý muốn hay không thì nó không tài nào biết chắc. Do đó, nó ngậm tằm. Nói ra bây giờ, nhờ không thực hiện được, nhỏ Oanh sẽ càng hụt hẫng. Hoài công chờ đợi một điều gì đó để rồi cuộc nhận ra điều đó không bao giờ đến thì tội nghiệp biết bao !

Chính vì những lẽ đó mà khi bị ba nghiêm giọng rầy la, Tiểu Long vẫn không nói gì. Nó chỉ cúi gằm mặt xuống đất, môi cắn chặt và trên khóe

mắt nó, những giọt lệ nóng bỏng đang nghẹn ngào, lặng lẽ ứa ra.